

teterne til at paatale en saadan Myndighedsmisbrug fra vedkommende Foresattes Side. Saaledes er min Opfattelse af disse Bestemmelser, og ligesom de paa et tidligere Standpunkt af Udvalgets Forhandlinger fandt en stor Tilslutning fra ærede Medlemmers Side og, som jeg ogsaa opattede det, en delvis fra den høitærede Krigsministers Side, saaledes ser jeg ikke, at der vil kunne reises væsentlige Indvendinger imod det Forslag, som deri indeholdes. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale Forslaget under Nr. 110, som jeg anser for at indeholde et reelt Fremskridt, medens man ved § 160 ikke alene opnaar Noget af det, man ønsker, men efter min Mening endog gaar videre, end man ifølge en rigtig Opfattelse af Grundlovens Mening herom er berettiget til at gaa. — Med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 123 og 124 a, som jeg desvære hører, at den høitærede Krigsminister nu saa varmt anbefaler, ønsker jeg at udtale, at Flertallet ikke kan slutte sig til denne Anbefaling. §§ 177 og 178 indeholde Bestemmelser om forskellige rent militære Forseelser; de alleralmindeligste Forseelser, Forsømmelse af Pudsning og lignende Ting, som vi Alle vilde give Anledning til de allerflestes Straffe, og det er tillige Bestemmelser, som i Reglen vilde blive anvendte arbitrært. Jeg tror, at det har sin Betydning, at der i Loven findes, om end kun gjældende for enkelte Tilfælde, en Slags Norm, en Slags Veiledning for den arbitrære Straffemyndigheds Anvendelse, idet Slutningen af disse Paragrafer er saa fuldstændig, at den indeholder Bestemmelser om, hvorledes der skal straffes ved første Gang, ved anden Gang og ved tredje Gang begaaet Forseelse. Dette tror jeg har sin Betydning ikke alene for de enkelte Tilfælde, som disse §§ 177 og 178 indeholde, men ogsaa navnlig som en Garant, som en Norm, med Hensyn til den arbitrære Straffemyndigheds Anvendelse. Derfor ser jeg ikke rettere end, at det har sin Betydning, at disse Bestemmelser beholdes i Lovforslaget, og jeg vil derfor tillade mig at stemme imod de paagjældende Mindretalsforslag under Nr. 123 og 124 a. — Med Hensyn til § 180 skal jeg ganske slutte mig til den høitærede Krigsministers Udtalelser, som jeg fandt fuldstændig svarende til min Opfattelse deraf. Jeg tror, at det vil være at tage under Overvejelser, om der ikke snarere med Hensyn til de civile Embedsmænd maatte være at træffe lignende Bestemmelser som dem, der her ere foreslaaede for de Militære; men jeg vil dog dertil sige, at jeg ikke ser nogen væsentlig Indvending imod at stille de militære Embedsmænd i saa Henseende, i alt Fald foreløbig, noget anderledes, end de civile, thi jeg anser den militære Embedsmænds Over for at have en saa overordentlig stor Betydning og hans Ansvar overfor sine Undergivne for at være saa overordentlig stort, at jeg finder det fuldstændig paa sin Plads, at

ogsaa hans Stilling og Anseelse bliver værnnet ved særlige Straffebestemmelser. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 138, hvori der foreslaas Indførelse af en Adskillelse af Trettesættelse i to Grader, den simple og den strenge Trettesættelse, tror jeg, at det er Udvalgets Mening med Opstillingen af denne Grad, streng Trettesættelse — jeg skal iøvrigt ganske overlade til den ærede Ordfører at forsvare de Ændringsforslag, som Udvalget er enig om — at der netop skal gives den Paagjældende Leilighed til at kunne erklære, om han akkviescerer ved den ifjendte Trettesættelse eller ikke, og jeg tror, at en Bestemmelse derom ikke rettelig vil kunne finde sin Plads i selve Straffeloven, men rigtigere kan ordnes ved den kongelige Anordning, som er omtalt i § 197, hvorved der overhoved skal træffes nærmere Regler angaaende Straf uden Dom. Men det er i og for sig indlysende, at naar denne Trettesættelse skal kunne gjøres til Gjenstand for Appel til Krigsretten, hvad der er Ændringsforslagets Mening, saa maa ogsaa den Paagjældende forud underrettes derom, og der maa spørges ham, om han vil modtage Trettesættelsen, eller om han vil appellere. Jeg indser ikke, at der i denne Henseende er Noget til Ginder for at følge denne Vej. — Endelig vilde jeg med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 139 udtale, at den høitærede Krigsminister vistnok har Ret i sin Betragtning desangaaende. Det gaar nemlig ud paa at slette Bødestraffen af Lovens. Saaledes som den staar her, vilde Forholdet lettelig i alt Fald kunne misforstaas saaledes, at der var givet Adgang til i Almindelighed at anvende Bødestraf for Militærforseelser. Ganske vist vilde dette ikke være foreneligt med Bestemmelserne i §§ 41 og 42, men det vilde dog i alt Fald efter min Opfattelse være rigtigst, dersom man vilde lade denne Bestemmelse om Bøder blive staaende, da ogsaa udtrykkelig at tilføje, hvad der derved tænkes paa, og at nævne de særlige Tilfælde, hvor den skulde kunne finde Anvendelse. Jeg er ogsaa fra en anden Siden bleven gjort opmærksom paa, at der med Hensyn til Overtrædelse af Værnepligtsloven gives saadanne Bestemmelser, hvorved det vilde blive unaturligt, at den, der tilfældigvis først blev tiltalt for et militært Værnething for Forbrydelse, der vare begaaede, førend han blev indkaldt til Tjeneste, mod Værnepligtsloven, skulde blive dømt med en militær Straf, medens den, der havde begaaet den samme Forbrydelse og var bleven tiltalt for et civilt Værnething, skulde blive straffet med Bøder. I den Henseende tror jeg nok, at der vilde være Grund til at finde en Redaktion til 3die Behandling, der aabnede Mulighed for i disse enkelte Tilfælde at kunne anvende Bødestraf, medens Alle ere enige om, at forøvrigt maa Bødestraffen ikke kunne anvendes overfor militære Forseelser; men jeg antager, at Udvalget nok vil